

SIAMO DI NUOVO INSIEME

Ziua Națională

Cari Amici,

sono particolarmente lieto di celebrare insieme a Voi, per la seconda volta in qualità di Ambasciatore d'Italia in Romania, la Festa della Repubblica del 2 giugno.

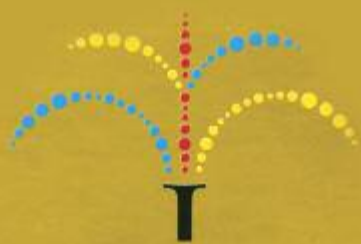
Dal lontano 1946, celebriamo con orgoglio la nascita della Repubblica Italiana, sorta all'indomani della fine della guerra ed all'alba di un periglioso cammino nel quale la ritrovata fiducia nelle Istituzioni ed il desiderio di pace e prosperità comune a tutti gli italiani hanno spinto il Paese sulla difficile strada della ricostruzione postbellica.

L'anniversario della proclamazione della Repubblica Italiana, simbolo del rinnovamento istituzionale, della volontà di sviluppo della nazione e della ritrovata unità della Patria dopo gli anni difficili della guerra, conserva ancor oggi, a più di sessant'anni di distanza, il proprio pieno ed alto significato per la vita civile del nostro Paese.

Si tratta di una ricorrenza che le Rappresentanze diplomatiche all'estero celebrano insieme ai tantissimi italiani che risiedono fuori dai nostri confini e contribuiscono, attraverso il proprio lavoro quotidiano, a far conoscere il nome dell'Italia nel mondo. Tale ricorrenza assume un significato ancora più forte in un Paese, la Romania, al quale siamo e ci sentiamo legati, nel comune segno della latinità, da vincoli umani ed affettivi, prima ancora che istituzionali ed economici; una sorte di seconda Patria che ci ha accolto con calore e ci ospita con spirito di amicizia.

Per queste ragioni, abbiamo deciso anche quest'anno, con il contributo di tante italiane ed italiani, di realizzare, per la seconda volta, il "Festival Italiano": un caleidoscopio di eventi legati all'Italia ed alla Romania, che si svolgerà in prevalenza presso uno dei luoghi più suggestivi ed amati dai cittadini della capitale, il Museo dell Villaggio. Tra il 18 maggio ed il 16 giugno avranno infatti luogo diverse iniziative di promozione della "tanta" Italia esistente in Romania, tra cultura, enogastronomia, musica e cinema: tutte occasioni nelle quali apriremo con riconoscenza le porte di un ideale "Villaggio italiano" agli amici romeni ed ai connazionali, con l'auspicio che questi momenti di incontro e conoscenza reciproca possano rinsaldare, con sempre maggior vigore, i forti vincoli di amicizia esistenti tra i nostri Paesi ed i nostri popoli.

(sursa: www.festivalitalian.ro)

Festival Italiano

Bucarest, 18 maggio - 16 giugno 2010

a Republicii Italiene

Ambasada Italiei la București împreună cu Institutul Italian de Cultură, Institutul Național de Comerț Exterior (ICE), Muzeul Național al Satului și Asociația Italianilor din România – RO.AS.IT. – au prezentat Festivalul Italian din România, care la această a doua ediție a inclus și o Săptămână italiană, prilej de a celebra Italia cu ocazia zilei sale naționale, din data de 2 iunie. În perioada 18 mai - 16 iunie, Festivalul a dat viață unei serii de inițiative culturale și comerciale, cu scopul de a oferi publicului larg posibilitatea de "a cunoaște" câteva din aspectele caracteristice ale Italiei. Prezența însemnată a Italiei în România conferă acestui eveniment o semnificație aparte. Rădăcina latină comună și relațiile comerciale foarte strânse care leagă cele două țări, accentuează valoarea acestui Festival ce își propune să oglindească prietenia care le unește. Avem plăcerea de a reda discursurile inaugurale ale Săptămânii Italiene rostită de E.S. Mario Cospito, Ambasadorul Republicii Italiene la București și de dl deputat Mircea Grosaru, reprezentantul comunității italienilor din România în Parlament:

„Domnule Ambasador Mario Cospito, Onorați invitați,

În calitate de deputat și reprezentant al minorității italiene în Parlamentul României, doresc să apreciez efortul Ambasadei Italiei la București pentru amplele manifestări organizate cu ocazia importanțelor evenimente pe care Italia le aniversează în acest an: 150 de ani de la constituirea Italiei Mari și Ziua Națională a Italiei.

Suntem bucușori că pentru prima oară Ambasada Italiei ne oferă prilejul să fim împreună și mulțumesc personal Excelenței Sale Mario Cospito, care încă de anul trecut mi-a propus realizarea unor proiecte ale RO.AS.IT. în cadrul Festivalului Italian. Exprim mulțumirea mea personală, cât și a

tuturor membrilor noștri, etnici italieni, că avem ocazia astfel, să prezentăm câteva aspecte din activitatea și preocupările Asociației Italianilor din România – RO.AS.IT. – prin expoziția de fotografie „O istorie în imagini a italienilor din România – de la emigrare la integrare”, prin activitățile artistice și standul de reviste și artă decorativă organizate.

Felicit cu această ocazie poporul italian, atât în nume propriu, cât și al întregii minorități italiene care trăiește pe teritoriul României și doresc tuturor succes în derularea în continuare a activităților prilejuite de acțiunea „Festival italiano”.

EDITORIAL

Comunitatea italienilor din Galați

Simpozionul „150 ani de la constituirea Italiei Mari”

Sâmbătă, 15 mai, imnurile României și Italiei au răsunat în sala „Eminescu” a Bibliotecii „V.A. Urechia” din Galați, marcând începutul Simpozionului „150 de ani de la constituirea Italiei Mari”, dedicat zilei naționale a acestei țări – 2 iunie – și organizat de „Casa Italia” din Galați, filială a Asociației Italianilor

Comunității italienilor din localitate. Le-au fost alături și reprezentanți ai altor etnii gălățene: greci, germani și ruși lipoveni.

Manifestarea a cuprins un salut al gazdelor către invitații la simpozion, rostit de dl. prof. Ilie Zanfir, director

În continuare, istoricul Constantin Ardeleanu a vorbit despre vechea comunitate italiană gălățeană ca fiind cea mai activă din România. Aici, la Galați, italianul Mario Cugino a tipărit, în 1846, primul ziar gălățean, bilingv, în italiană și română, „Il Danubio/Dunărea”. A intervenit, apoi, „croni-

carul”

comunității italienilor din Galați, dl Ionel Gheorghiu, care a creat un moment de autentică emoție, citind dintr-o scrisoare a lui Garibaldi din care rezultă că acesta a fost la Galați pe când era navigator. „Îmi amintesc poziția sa foarte frumoasă (a orașului Galați, n.n.), care, fără îndoială, îmi trezește dorința de întoarcere pe acea solitudine. Dacă, din întâmplare, vă veți îndrepta din nou spre acele locuri, să nu uitați măcar că le doresc binele” – sunt câteva rânduri dintr-o interesantă scrisoare din 1858 a lui Garibaldi, adresată consulului Italiei la Galați.

Grație eforturilor și dăruirii dnei bibliotecare Valentina Oneț și a colegelor domniei sale, invitații au avut prilejul să vizioneze o splendidă expoziție de carte veche italiană, precum și colecțiile speciale de mare valoare patrimonială ale Bibliotecii „V.A. Urechia”. Există la Galați, după cum au subliniat intervenanții la lucrările simpozionului, un fond foarte mare de documente despre comunitatea italiană și despre Italia, care abia așteaptă să fie cercetate. (G.T.)

din România – RO.AS.IT. – cu sprijinul Consiliului Județean și al Bibliotecii „V.A. Urechia”.

Printre oaspeți s-au numărat dl deputat Mircea Grosaru, reprezentantul italienilor în Parlamentul României, dna prof. Ioana Grosaru, vicepreședinta Asociației Italianilor din România, dna prof. Gabriela Tarabega, directoarea revistei „Siamo di nuovo insieme”, dna consilier Laura Teodor de la Consiliul Județean Galați, numeroși reprezentanți ai

al Bibliotecii județene „V.A. Urechia”, urmat de alocuțiunea dlui deputat Mircea Grosaru, care a ținut să sublinieze că „una dintre cele mai vizibile” comunități din țară este Comunitatea italiană de la Galați „Casa Italia”. Totodată, dl deputat a transmis mesajul de salut al Excelenței Sale Mario Cospito, ambasadorul Italiei la București, precum și regretul acestuia că nu a putut fi prezent la întâlnire, agenda de lucru fiindu-i extrem de încărcată în această perioadă, cu promisiunea că va veni la Galați cu prima ocazie.

SIAMO DI NUOVO INSIEME

FONDATA ÎN 2007

NR. 18-19 ■ SERIE NOUĂ
APRILE-GIUGNO 2010

I S S N 1 8 4 3 - 2 0 8 5

Revistă editată
de Asociația Italienilor
din România **RO.AS.IT.**
cu sprijinul financiar al
Guvernului României,
prin Departamentul
pentru relații interetnice

Președinte fondator
Mircea Grosaru

Seniori editori
Cristian Topescu
Nicolae Luca

Colectiv redacțional

Director
Gabriela Tarabega

Redactori
Emanuele Leoni
Elena Bădescu
Dan Comarnescu

Design & pre-press
Square Media SRL

**Asociația
Italienilor
din România
RO.AS.IT.**

asociație cu statut
de utilitate publică

Str. Lipskani nr. 19, etaj 1
030031 București
Tel./Fax: 021 313 3064
ufficio@roasit.ro

www.roasit.ro

06 Manifestări culturale ale RO.AS.IT. în cadrul Festivalului Italian:

Frumoasă ești, Italie!

**De la emigrare la integrare – expoziție de
fotografie-document**

09 Il Sindaco di Roma a Bucarest

10 Biblioteci italiene pe Internet / Biblioteche italiane su Internet

EVENTI /
EVENTIMENTE

12 Descendenții familiei Culluri / I discendenti della famiglia Culluri

15 Il Faro Genovese di Constanza

16 Succese ale Operei Naționale București cu proiectul studiOpera

CULTURA / CULTURĂ

18 160 anni di presenza continua della comunità italiana a Brezoi, Paese della Loviștea

22 Am rezistat prin cultură. Interviu cu Viorel Domenico

24 Ultimul italian din Merișor

26 „Este chiar ambasadorul?”

27 Fotoalbum nostalgic. Familia Revel

28 Legea privind concordatul preventiv și mandatul ad-hoc (II)

30 Notizie / Știri

GIURIDICA / JURIDIC

SOCIETÀ' / SOCIAL

Asociația Italianilor din România – RO.AS.IT. – și-a adus o contribuție importantă la desfășurarea Săptămânii Italiene, dedicate împlinirii a 150 de ani de la eliberarea și unificarea Italiei, precum și Zilei sale Naționale, sărbătorite în fiecare an pe 2 iunie. Cei care au vizitat Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” din București în perioada 28 mai – 6 iunie, au putut asista la manifestările culturale organizate de Asociație, adevărate monografii ale identității comunității italiene de aici, zugrăvite din elemente ale trecutului, certitudini ale prezentului și proiecții ale viitorului.

Ceremonia de inaugurare a Săptămânii Italiene l-a avut printre invitații speciali pe dl Mircea Grosaru, președinte RO.AS.IT. și reprezentant al minorității italiene în Parlamentul României. După alocuțiunea rostită de E.S. Mario Cospito, ambasadorul Italiei la București, dl Grosaru a ținut un discurs, felicitând poporul italian și urându-i „La mulți ani!” cu ocazia Zilei Naționale.

Manifestări culturale de succes ale RO.AS.IT. în timpul Săptămânii Italiene din cadrul Festivalului Italian, ediția 2010

„Frumoasă ești, Italia!”

Asociația Italienilor din România a ținut capul de afiș al primei zile a Săptămânii Italiene cu „Frumoasă ești, Italia”, un spectacol de dansuri tradiționale italiene și românești susținut de grupul „Di nuovo insieme”, condus de maestrul Petre Șuşu. După demonstrația de măiestrie a tinerilor dansatori, a urmat recitalul tenorului italian de renume internațional, Antonio Furnari. Acesta a interpretat cântecele care l-au făcut celebru, încheindu-și reprezentația cu „Frumoasă ești, Italia!”, șlagăr care este și imnul RO.AS.IT.

Spectacolul s-a încheiat cu recitalul lui Alex Tomaselli, unul dintre „vârfurile” noii generații de artiști proveniți

din comunitatea italiană din România. Lui Alex și colegilor săi de trupă li s-a alăturat tânărul Alberto Drăghici, de la Liceul de Artă "Hariclea Darclée" din Brăila.

„A fost ceva deosebit. Felicitări pentru acest spectacol! Este bine că există oameni care se preocupă ca italienii de aici să nu își piardă identitatea”, ne-a declarat o doamnă din audiență.

De la emigrare la integrare

În ziua următoare, la ora prânzului, a avut loc vernisajul expoziției de documente și fotografii „De la emigrare la integrare”. Au fost expuse imagini realizate printr-o tehnică digitală novatoare de reproducere a originalelor, puse la dispoziție de

descendenții emigranților italieni, membri ai RO.AS.IT.

Primul discurs a fost ținut de Ioana Grosaru, vicepreședintă RO.AS.IT., cea care a coordonat buna desfășurare a manifestărilor Asociației din cadrul Săptămânii Italiene. Doamna Grosaru a mulțumit reprezentanților Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, care au sprijinit proiectele RO.AS.IT., precum și celor de la SquareMedia pentru impecabila reproducere a fotografiilor. În continuare, vicepreședinta Asociației Italienilor din România a vorbit despre istoria prezenței italienilor în spațiul carpato-danubian. „Ceea ce vedeți aici este doar o selecție. Avem mult mai multe fotografii realizate, dar a trebuit să restrângem tematica expoziției din cauza spațiului

limitat pus la dispoziția noastră”, a declarat Ioana Grosaru.

În decursul anilor, prezența și munca atâtor italieni, ajunși în România ca imigranți, a contribuit la dezvoltarea socio-culturală și economică și la edificarea României moderne. Începând din 1850, zeci de mii de italieni au fost chemați în România de către domnitori, regi sau de autoritățile politice ale vremii, ori au venit din proprie inițiativă în căutarea unei vieți mai bune în afara granițelor țării lor natale.

„Fără să pretindă a fi o prezentare exhaustivă a complexului și vastului drum

istoric al imigrației italienilor în România, expoziția și-a propus să ofere, printr-o sugestivă și semnificativă secvență de imagini și documente originale, un portret al pionierilor italieni în România. Imagini ce înfățișează meserii, chiar modeste uneori, familii, momente de viață cotidiană etc.; toate dovedind prietenia și extraordinara legătură dintre italieni și români, ce-și au originile în trecut și vor să cucerească ținte tot mai ambițioase, de la prima „emigrare” la o „integrare reală”, a subliniat dna Gabriela Tarabega, membră a comitetului de organizare.

La inaugurarea oficială a expoziției „De la emigrare la integrare” au mai fost prezenți Mircea Grosaru, președintele RO.AS.IT., Mario Cospito, Ambasadorul Italiei la București, Alberto Dal Degan, prim-secretar al ambasadei, Radu Coroamă, director științific al Muzeului de Istorie a României, numeroși etnici italieni, descendenți ai familiilor prezente în fotografiile și documentele expuse. Conducerea Muzeului

Național al Satului “Dimitrie Gusti” reprezentată de dna Ana Bârcă, director pentru patrimoniu, a adresat RO.AS.IT. invitația de a repeta această experiență și pe viitor, într-un spațiu mult mai generos.

(V.P.)

Il Sindaco di Roma, Gianni Alemanno, a Bucarest

Il 4 e il 5 giugno il Sindaco di Roma, Gianni Alemanno, ha compiuto una visita istituzionale a Bucarest. Durante la sua permanenza nella capitale romena, Alemanno ha avuto incontri con il Primo Ministro, Emil Boc, e con il Sindaco di Bucarest, Sorin Oprescu. La dimensione

sociale ed economica delle relazioni romeno-italiane ha dominato l'agenda dell'incontro tra il premier romeno Emil Boc e il sindaco di Roma, Gianni Alemanno, data la numerosa comunità romena in Italia e l'interesse degli imprenditori italiani per la Romania. Nella serata di venerdì 4 giugno, il Sindaco di

Bucarest e quello di Roma hanno inaugurato il nuovo posizionamento della copia della Lupa Capitolina, donata dal Comune di Roma nel 1906. Per l'occasione la piazza ove si trova ora la Lupa e' stata denominata „Piazza Roma“.

Alemanno ha anche compiuto una serie di visite alle strutture di alcune associazioni italiane operanti a Bucarest nonché al cantiere del viadotto in costruzione da parte della Astaldi. Prima di ripartire per Roma, il Sindaco Alemanno ha avuto un incontro presso la Residenza dell'Ambasciatore con una rappresentanza della comunità italiana presente in Romania.

Foto: Ambasciata d'Italia
a Bucarest

Biblioteche italiane su Internet

Biblioteche italiane pe Internet

Într-o societate a schimbărilor rapide, Internetul oferă cel mai la îndemână mijloc de a avea acces la cărți sau opere de artă de mare valoare.

Guvernul italian a demonstrat recent acest lucru, prin semnarea unui acord cu celebrul gigant american Google. În luna martie, Ministerul Italian al Culturii și Google au anunțat semnarea unui parteneriat al cărui scop este acela de a scana aproximativ un milion de cărți din bibliotecile naționale din Roma și Florența, făcându-le accesibile în câteva fracțiuni de secundă cititorilor de pe tot Globul. Beneficiile sunt, evident, multiple: pe de o parte, este vorba de conservarea unor manuscrise vechi, de o valoare deosebită, care sunt puse la

In una societă dai rapidi cambiamenti, Internet offre il mezzo più alla mano per avere accesso a libri o opere d'arte di grande valore.

Il Governo italiano l'ha dimostrato recentemente, firmando un accordo con il celebre gigante americano Google. Nel mese di marzo, il Ministero Italiano della Cultura e Google hanno annunciato una collaborazione che ha quale scopo la scansione di circa un milione di libri nelle biblioteche nazionali di Roma e di Firenze, mettendole a disposizione dei lettori di tutto il Globo. Certamente, i benefici sono numerosi: da una parte si tratta di conservare dei manoscritti vecchi, di grande valore, che sono messi al riparo dal passaggio del tempo, da disastri e catastrofi naturali, d'altra parte, viene promossa la facilità all'accesso dal patrimonio culturale.

*Presto, gli amanti della cultura italiana di Romania potranno leggere delle opere rare e importanti, da Dante e Petrarca fino a Leopardi e Manzoni. In base al comunicato stampa diffuso dalle due Parti, la **Biblioteca Nazionale di Firenze** renderà disponibili, tra le altre, delle opere scientifiche del Secolo delle Luci, letteratura del secolo XIX rilevante per l'unificazione dell'Italia, ed anche delle litografie ed illustrazioni di tutti i tempi, mentre la **Biblioteca Nazionale di Roma** farà la scansione di edizioni princeps del secolo XIX, di libri di medicina dello stesso periodo, ma anche di opere di Giambattista Vico e di Galileo Galilei.*

Dunque, Internet non ci fa allontanare dalla lettura, come hanno affermato certe voci. Al contrario, ci spinge a leggere. L'affermazione è valida soprattutto per la giovane generazione, che è familiarizzata più alla tastiera del computer che ai fogli dei libri e che avrà così la possibilità di leggere in formato digitale.

Per appoggiare l'affermazione che il settore culturale crea dei posti di lavoro, si deve menzionare che Google aprirà un centro di scansione in Italia, che avrà più di 100 dipendenti.

*Di più, i libri disponibili **online** saranno accessibili anche in altre piattaforme di Internet, come **L'Europa** - Biblioteca Digitale Europea. Il paradosso consiste nel fatto che **L'Europa**, questo progetto ambizioso dell'Unione Europea, è*

Biblioteca Națională
din Roma

adăpost de trecerea ireversibilă a timpului, de dezastre și catastrofe naturale; pe de altă parte, se promovează facilitarea accesului la patrimoniul cultural.

În curând, iubitorii culturii italiene din România vor putea astfel citi opere rare și importante, de la Dante și Petrarca, până la Leopardi și Manzoni. Potrivit comunicatului de presă difuzat de cele două Părți, **Biblioteca Națională din Florența** va face disponibile,

printre altele, opere științifice din Secolul Luminilor, literatură din secolul al XIX-lea relevantă pentru unificarea Italiei, precum și litografii și ilustrații din toate timpurile, iar **Biblioteca Națională din Roma** va digitiza ediții princeps din secolul al XIX-lea, cărți medicale din aceeași perioadă, dar și operele lui Giambattista Vico și Galileo Galilei.

Așadar, Internetul nu ne determină să ne îndepărtăm de lectură, așa cum au afirmat unele voci. Dimpotrivă, ne îndeamnă să citim. Afirmarea este valabilă mai ales pentru generația tânără, care este familiarizată mai mult cu tastele computerului decât cu filele cărților și care va avea, astfel, posibilitatea de a citi în... format digital.

În sprijinul afirmației că sectorul cultural creează locuri de muncă, trebuie menționat, de asemenea, faptul că Google va deschide un centru de scanare în Italia care va avea peste 100 de angajați.

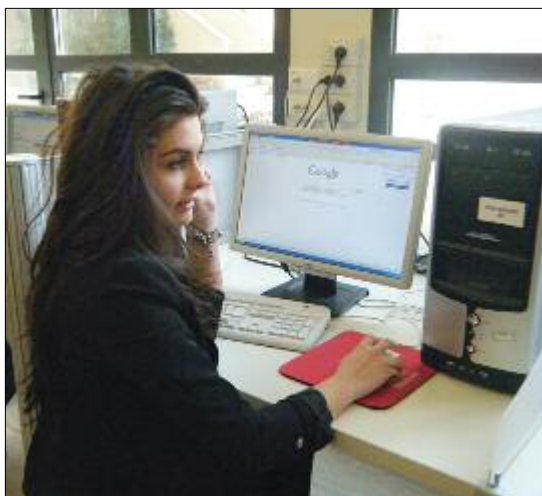
Mai mult, cărțile scanate și disponibile *online* vor fi accesibile și în cadrul altor platforme de Internet, cum ar fi *Europeana* – Biblioteca Digitală Europeană. Paradoxul constă în faptul că *Europeana*, acest ambițios proiect al Uniunii Europene, a demarat tocmai pentru a contrabalansa Biblioteca Digitală Google. Dacă colosul american scana cărțile mai mult după criteriul de cantitate, *Europeana* și-a propus să ofere **material cultural selecționat în urma judecăților de valoare**. Criteriul axiologic ar fi trebuit astfel să diferențieze Biblioteca *Google* de Biblioteca *Europeana*, oferind un parcurs de neuitat și multilingv în bogatul patrimoniu cultural al Uniunii Europene. Acest parteneriat dintre sectorul public și privat, dintre un minister al culturii participant la *Europeana* cu „dușmanul” Google, nu a fost așadar văzut cu ochi buni de toată lumea. Însă, dincolo de orice rivalități și ironii subtile, bucuria cititorilor de literatură italiană nu poate fi nicicum diminuată. Este de fapt o victorie a culturii italiene, o a doua Renaștere, la care oricine poate avea acces printr-un simplu click pe Internet.

Biblioteca Națională Centrală din Florența

cominciata proprio per compensare la Biblioteca Digitale Google. Se il colosso americano selezionava i libri più per criteri di quantità, l'Europa si è proposta di offrire materiale culturale selezionato secondo il loro valore. Il criterio assiologico avrebbe dovuto dunque differenziare la Biblioteca Google dalla Biblioteca Europea, offrendo un percorso da non scordare e multilingue nel ricco patrimonio culturale dell'Unione Europea. Questa collaborazione tra il settore pubblico e quello privato, tra un ministero della cultura che partecipa all'Europa con „il nemico” Google non è stata vista bene da tutti. Però, al di là delle rivalità ed ironie sottili, la gioia dei lettori di letteratura italiana non può essere diminuita. È, in fatti, una vittoria della cultura italiana, un secondo Rinascimento, a cui può avere accesso chiunque, con un semplice click su Internet.

Corina Panaitopol

I discendenti della famiglia Culluri

Discendenti

Un glas îngeresc. Ave Maria străbate, dincolo de spațiu și timp, o zi obișnuită din Postul Paștelui. Trecătorul grăbit aflat, din întâmplare, în preajma Muzeului Theodor Aman din București, își încetinește pașii. La Galeria „Galateca”, lume multă; icoane pe sticlă; muzică sacră; lansarea unei cărți. Cine a avut curiozitatea să intre a pătruns în universul unei „dăruite” familii de origine italiană, cu înclinații artistice.

„Rădăcinile mele, sunt puternic împletite cu armătura Podului de la Cernavodă”, ne spune pictorul iconograf Mihaela Profiriu Mateescu (Culluri). Inginerul Anghel Saligny a fost cel care a deschis porțile României pentru familia Culluri, o familie de pictori, constructori și arhitecți din Veneția. Bunicul Giovanni și străbunicul Aristide Michelangelo Culluri, și-au pus toată dăruirea sufletească, atât în Italia, cât și aici, în ceea ce au lăsat în urma lor: biserici, monumente, edificii. De la ei s-a transmis și Mihaelei, Harul pe care ni-l dezvăluie și nouă în

Aspect de la vernisaj

Una voce d'angelo, l'“Ave Maria” attraversava, al di là dello spazio e del tempo, un giorno comune della Quaresima.

Il passante frettoloso trovandosi, per caso, nelle vicinanze del Museo Theodor Aman di Bucarest, rallentava i suoi passi. Alla Galleria “Galateca”, molta gente, icone su vetro, musica santa, il lancio di un libro. Chi ha avuto la curiosità di entrarvi, è entrato nell'universo di una famiglia speciale, di origine italiana, con vocazioni artistiche.

“Le mie radici sono fortemente intrecciate all'armatura del Ponte di Cernavoda”, ci dice il pittore iconografo Mihaela Profiriu Mateescu (Culluri). L'ingegnere Anghel Saligny è stato quello che ha aperto le porte della Romania per la famiglia Culluri, una famiglia di pittori, costruttori e architetti di Venezia. Il nonno Giovanni ed il bisnonno Aristide Michelangelo Culluri, hanno messo l'anima in tutto ciò che hanno lasciato in Italia e qui: chiese, monumenti, edifici. Da loro si è trasmesso anche a Mihaela il talento che ci fa scoprire nelle sue icone. La sua impronta si può percepire mediante la luminosità del colore, il blu del Cielo, la tenerezza del pennello... Non sai come, ma i pezzetti di vetro prendono vita, ti proteggono, si confondono nella tua anima.

“Dipingere l'icona e come una Preghiera... perché Lei, l'Icona, diventa, in un certo modo, la materializzazione artistica della fede in Dio”, ci dice l'artista, a bassa voce. Una persona discreta, modesta. Non parla molto, ma valorizza ogni momento in cui è stata benedetta. Fino al presente ha avuto 62 mostre personali e di gruppo, nel paese e all'estero: Svizzera, Grecia, Repubblica Moldova, S.U.A. e Venezuela. Le sue icone si trovano in varie collezioni, in tutto il mondo, dall'Europa e S.U.A. fino nell'America del Sud e l'Africa. La sfida più grande è stata la pittura della Chiesa Ortodossa Romena di Caracas (Venezuela), per cui il Patriarca Teoctist le ha conferito nel 2000, la “Croce Patriarcale per Laici”. All'apertura della Galleria “Galateca”, il padre Costică Popa, che ha governato, per qualche tempo, la comunità dei cristiani ortodossi del Venezuela e di tutta l'America del Sud, ha parlato anche di questo lavoro meraviglioso.

familiei Culluri

icoanele sale. Amprenta sa se poate percepe prin luminozitatea culorii, albastrul Cerului, gingășia penelului... Nu știu cum, dar bucățelele de sticlă prind viață, te ocrotesc, se contopesc și în sufletul tău.

„A picta icoană, înseamnă Rugăciune... pentru că Ea, Icoana, devine, într-un fel, materializarea artistică a credinței în Dumnezeu“, ne spune artista, cu o voce abia auzită.

O persoană discretă, modestă. Nu vorbește mult, dar valorifică fiecare clipă cu care a fost binecuvântată. A avut, până în prezent, 62 de expoziții personale și de grup, în țară și peste hotare: Elveția, Grecia, Republica Moldova, S.U.A. și Venezuela. Icoanele sale se află în diverse colecții, în toate colțurile lumii, din Europa și S.U.A., până în America de Sud și Africa. Cea mai mare provocare a fost, după cum mărturisește, pictarea Bisericii Ortodoxe Române din Caracas (Venezuela), pentru care i-a fost înmănată de către Patriarhul Teoctist, în anul 2000, distincția „Crucea Patriarhală pentru Mireni“. La vernisajul de la Galeria „Galateca“ a vorbit și despre această minunată lucrare, părintele Costică Popa, cel care a păstorit, pentru o vreme, comunitatea creștinilor ortodocși din Venezuela și întreaga Americă de Sud.

Dar, printre icoane, ouă incondeiate, muzică, la „Galateca“ a avut loc și o lansare de carte. Cea a lui Claudiu Simion. Ce legătură există între un specialist în shipping, cu lucrări din China până în Danemarca, unde lucrează, în prezent, și ambientul expozițional?

Mihaela Profiriu Mateescu, mama sa, a văzut lumina acestei lumi într-o zi de 23 noiembrie. Claudiu, fiul său cel mic, a ținut să vină pe lume exact într-o aceeași zi de 23 noiembrie. Există multe care s-au transmis de la mamă la fiu, de la bunicii și străstrăbunicii italieni către cei care le-au urmat: atracția către întinderea nesfârșită a mării; căutarea tărâmului lumii nevăzute din care venim și în care ne vom întoarce (cum? Depinde de ceea ce am învățat în această viață); confluența dintre explicațiile științei și nemărginirea misterelor...

Ma, dicevo che tra icone, uova decorate, musica, a “Galateca“ c’è stato anche il lancio di un libro. Quale è il legame tra loro? Tra un specialista in shipping, con lavori dalla Cina fino alla Danimarca, dove lavora nel presente, e l’ambito della mostra? Mihaela Profiriu Mateescu, sua madre, ha visto la luce di questo mondo in un giorno il 23 novembre. Claudiu, il figlio più piccolo, ha voluto assolutamente venire al mondo esattamente nello stesso giorno di 23 novembre. Ci sono molte cose trasmesse dalla madre al figlio, dai nonni e bisnonni italiani verso i discendenti: l’attrazione per il mare; la ricerca del paese del mondo invisibile da cui veniamo e cui ritorneremo (come? Dipende da quanto abbiamo imparato in questa vita); la confluenza tra le spiegazioni della

Mihaela Profiriu Mateescu

**Claudiu și Janina Lorelai
(în centru)**

Claudiu a pus pe hârtie întrebări la care știința a găsit răspuns. Dar și întrebări, încă, rămase... întrebări, aflate la limita dintre normal și paranormal.

Claudiu Simion a scris un roman de acțiune în care intriga gravitează în jurul necesității menținerii balanței între negativ și pozitiv, între oameni cu vibrații joase, generate de gânduri necurate și fapte rele și oameni cu vibrație înaltă, cei pentru care iubirea și gândul bun sunt pe primul loc pe scara valorică. Trebuie cultivată vibrația pozitivă în drumul nostru de întoarcere la Dumnezeu. Fenomene studiate de mecanica cuantică se împletesc în roman cu puternice sentimente umane.

Sentimentele frumoase erau de fapt prezente peste tot, în atmosfera de la „Galateca”. Glasul divin, care răsuna în inima unui București morocănos și încrâncenat, era al soției lui Claudiu, Janina Lorelai. Și tot ea a fost cea care l-a însoțit, pas cu pas, pe drumul anevoios al debutului, în acest labirint al cărții... Au împreună doi copilași, prin care moștenirea strămoșilor Culluri merge mai departe. Și, cum putea să aibă cartea alt titlu, decât: „Să iubești un înger”?

Da, am fost și eu, preț de câteva momente... printre îngeri.

scienza e l'incommensurabilità dei misteri ... Claudiu ha messo sulla carta delle domande a cui la scienza ha trovato risposta. Domande rimaste ancora... domande al limite tra il normale ed il paranormale.

Claudiu Simion ha scritto un romanzo di azione in cui la trama gravita intorno alla conservazione della bilancia tra il negativo e il positivo, tra gente con vibrazioni basse, generate da pensieri ed fatti cattivi e la gente con vibrazioni alte, quelli per cui l'amore ed i pensieri buoni sono al primo posto nella scala dei valori. Deve essere coltivata la vibrazione positiva nel nostro cammino di ritorno a Dio. Fenomeni di meccanica quantistica si intrecciano nel romanzo con forti sentimenti umani. Infatti, i sentimenti belli erano presenti dappertutto, nell'atmosfera di "Galateca". La voce divina che echeggiava nel cuore di un Bucarest imbronciato e amaro, apparteneva alla moglie di Claudio, Janina Lorelai. È stata lei a accompagnarlo passo dopo passo, sulla strada difficile del debutto in questo labirinto del libro... Hanno due bambini con cui l'eredità degli antenati Culluri va avanti. E, come poteva il libro avere un altro nome di "Amare un angelo"?

Sì, sono stata anch'io, per qualche momento...tra gli angeli.

Gabi Popescu

Il Faro Genovese di Costanza

La permanenza dei marinai e dei mercanti italiani nei porti del Mar Nero e del Danubio, specialmente nei secoli XIII-XV, è rimasta viva nella coscienza del popolo romeno. Uno straniero ancora oggi viene chiamato *venetic*, e il Re di una provincia romena portava il nome di *domnitor*: vocaboli nei quali facilmente riconosciamo l'etimo di "veneziano" e di "dominatore".

La terminologia nautica e commerciale romena conserva ancora alcune voci di derivazione italiana, come *barca* o come *pânza*, cioè "vela, tela" con una possibile allusione alla pancia della vela gonfiata dal vento.

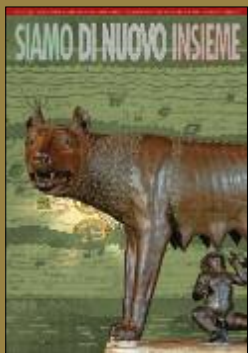
Ma gli italiani, e in modo particolare i genovesi, sono ricordati anche da antiche rovine sul litorale romeno che resistono al passare del tempo. Per esempio, all'entrata della rada foranea di Mangalia, chiamata Pangalia dai genovesi, si trova una barriera, oggi sommersa, conosciuta come "diga genovese". Il più prestigioso di questi resti è tuttavia il Faro Genovese di Costanza, la cui storia è ancora oscura. La costruzione attuale, realizzata attorno al 1858-1860, fu inaugurata nel 1861 e sorge nel sito in cui, si narra, sia esistito un vero e proprio faro genovese del XIV secolo.

E' appurato che i genovesi nel XIV secolo realizzarono importanti costruzioni portuali a Costanza. Come afferma il professore francese Michel Balard, riferendosi a questo periodo, "l'expansion italienne est avant tout fondée sur l'exploitation économique et la domination de la mer" ciò spiega la necessità di costruire un faro.

Il Faro Genovese di Costanza, da anni in disuso, aveva una luce bianca fissa all'altezza di 21 metri s.l.m. ed una visibilità di 9,5 miglia nautiche.

Oggi, il ricostruito Faro Genovese, situato su un promontorio non lontano dalla porta principale del porto, è un simbolo importante nonché una delle principali attrazioni turistiche di Costanza.

Succese ale Operei cu proiectul s

La Rotterdam

Proiectul european **studiOpera**, inițiat de **Opera Națională București** pentru o perioadă de trei ani prin Studioul Experimental de Operă și Balet „Ludovic Spiess” în parteneriat cu **Accademia Teatro alla Scala** din Milano și **SVASTA Consult România**, despre care am vorbit pe larg în numărul trecut al revistei noastre, a fost prezentat participanților la Conferința anuală a Asociației internaționale Opera Europa, care s-a desfășurat în Olanda, la Rotterdam, în perioada 28 - 30 mai.

La respectiva conferință, desfășurată sub titlul generic „OPERA fără frontiere”, au luat parte 188 de reprezentanți ai teatrelor de operă membre

ale Asociației Opera Europa (statut de care se bucură atât Opera Națională București, cât și Academia Teatrului la Scala), din 24 de țări: directori generali și artistici, coordonatori de proiecte internaționale, directori de comunicare, regizori, scenografi, precum și compozitori de operă, producători și jurnaliști. În fața acestei asistențe, echipa proiectului studiOpera – formată din Cătălin Ionescu Arbore, director general al ONB, Anda Tăbăcaru Hoge, project manager studiOpera și Florence Plouchart-Cohn, project manager, din partea Academiei Teatrului la Scala – a avut o intervenție de 15 minute, în care s-au prezentat obiectivele și importanța proiectului, s-a făcut o scurtă descriere a beneficiarului și a

partenerilor și un rezumat al activităților care s-au desfășurat în prima etapă a proiectului (cea de cercetare).

La final, Nicholas Payne, directorul Asociației Opera Europa, a felicitat echipa proiectului studiOpera pentru inițierea acestuia și numeroși directori de teatre lirice s-au arătat interesați să primească informații suplimentare și să urmărească în continuare desfășurarea proiectului.

La Scala din Milano

Prima etapă a acestui proiect se apropie de final. Proiectul, implementat pe parcursul a trei ani de către Opera Națională București (ONB) - în parteneriat cu Accademia Teatro alla Scala din Milano și SVASTA

Nationale București StudiOpera

Consult România, este cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013 „Investește în oameni!“ și urmărește formarea profesională specifică pentru meserii de scenă și abilități de management cultural în domeniul artelor spectacolului.

În perioada 9-14 iunie 2010, managerul financiar al proiectului, Anca Luisa Velcea și reprezentanta partenerului doi - Svasta Consult, Aura Baldar, s-au aflat la Milano, pentru a clarifica, împreună cu reprezentanții partenerului unu – Accademia Teatro alla Scala, aspecte privind solicitarea primei cereri de rambursare, ce urmează să fie depusă la sfârșitul lunii iunie.

În perioada 12-14 iunie, managerul de proiect Anda Tabacaru Hogeș și responsabilul de management cultural, Cătălin Ionescu Arbore au făcut o vizită la Teatro alla Scala, în cadrul căreia Nadia Nigris, director adjunct al Academiei Teatro alla Scala, le-a prezentat posibilitățile tehnice ale scenei Teatrului Scala și modul de organizare al mașiniștilor, în vederea pregătirii vizitelor de lucru în Italia ale echipelor de tehnicieni români din partea ONB, care vor avea loc în etapa a doua a proiectului.

În seara zilei de 13 iunie, echipa proiectului a fost invitată la concertul tradițional de sfârșit de an al Academiei, care a avut loc în sala Teatrului Scala, cu participarea orchestrei Academiei, dirijate

de Marco Guidarini. Sopranele Susanne Braunsteffer, Marika Gulordava, Evis Mula și Pretty Yende, mezzosopranele Valeria Tornatore și Anna Victorova, tenorii Jaeheui Kwon și Jihan Shin, baritonii Filippo Fontana, Filippo Polinelli și Valeri Turmanov împreună cu basul Jong Min Park au interpretat strălucit pagini de Bizet, Massenet, Thomas, Cilea, Verdi, Donizetti, Puccini, Ponchielli. *Accademia de perfezionare pentru artiști lirici* a fost înființată în anul 1997 și este recunoscută astăzi în lume pentru înaltul nivel profesional pe care îl conferă absolvenților.

Daniela Ploeanu

160 de ani de prezență neîntreruptă
a comunității italienilor din Brezoi,
Țara Loviștei

160 anni

La Chiesa romano-cattolica
(Brezoi, 1936)

Brezoi è una città di montagna situata al centro della Romania tra i monti Lotrului e Căpățâanii, a due chilometri dalla confluenza del Lotru con l'Olt. È situata lungo il fiume Lotru, il quale ha una portata d'acqua abbastanza grande; sorge ai piedi di Monte Mohoru ed ha una lunghezza di circa 80 chilometri.

Il centro della città di Brezoi è situato a 320 m. sul livello del mare ed è circondato da cime montuose che raggiungono 1800 m. di altitudine. La città ha circa 8.000 abitanti, compresi quelli delle sue sette frazioni. Essendo questa una zona di montagna, fin dai tempi più remoti, gli uomini ci sono occupati di pastorizia, agricoltura, apicoltura, pesca e caccia.

Il clima è moderato, con differenze non molto notevoli tra le diverse stagioni. Le estati non sono molto calde, non soffiano i venti, gli inverni non sono molto nevosi e il gelo non è rilevante.

In un documento del Monastero Cozia del 1386 troviamo già il nome Brezoi. Gli abitanti erano obbligati a offrire annualmente al Monastero Cozia diversi doni in frutta, pesce, caccia e miele.

Con il censimento del 1899 si registrano a Brezoi 1020 abitanti stabili di cui: 805 cittadini romeni, 285 austriaci e ungheresi, **115 italiani** e 4 tedeschi.

I 115 italiani, come è scritto nel registro, sono venuti per costruire la ferrovia Râmnicu Vâlcea – Sibiu, nella Valle del Olt. Essendo la Valle del Olt molto angusta, occorre fare molte gallerie;

di presenza continua della comunità italiana a Brezoi, Paese della Lovistea

gli italiani, essendo riconosciuti come buoni lavoratori della pietra e nella costruzione delle case, vennero per mezzo di una società italiana e fecero siterramenti, gallerie, stazioni etc.

Un'altra società francese costruì ponti di ferro. Tra gli italiani venuti come capomastri ricordiamo **Claudio Vassa** e **Leonardo Vanelli**. Dopo aver terminato i lavori, nel 1903, una parte degli italiani fece ritorno a casa, altri rimasero per costruire edifici che testimoniano tuttora la loro presenza. Un grande architetto che si è occupato di molti progetti, in questo luogo, è stato Giovanni Battista Dreina.

Dopo il 1850 molti abitanti di Brezoi erano proprietari di immensi boschi di faggi e di abeti. Essi costituivano una risorsa di benessere per loro. Si ricomincia a sfruttare questi boschi, i quali erano difficili da sfruttare poichè non esistevano i mezzi di trasporto. Le assi di abete erano molto richieste, ma si producevano con fatica. Adesso appaiono su Lotru e sul'Olt le prime seghe sull'acqua, le quali aumentano la produzione ed arricchiscono molte famiglie di Brezoi. Nel 1884, attratti dai boschi immensi di Brezoi, appaiono alcune società straniere venute dall'Italia, Palestina, Austria e dall'Ungheria. Nell'1884 si stabilisce a Brezoi anche l'ingegnere ceco Carol Novak il quale acquista quattro seghe e ne installa sei. Fa arrivare come amministratore Dvorsag Vass. In questo periodo si mettono le basi di una vera fabbrica con dieci seghe circolari e con un'officina.

Dopo la morte di Carol Novak, avvenuta nel 1889, i suoi discendenti vendono la fabbrica e

gli annessi a **Giovanni Stagni** e soci. Questo capitale era italiano, poichè Stagni era originario di Trieste.

Nei mercati stranieri la richiesta di materiale legnoso era molto alta e Stagni porta operai molto abili dall'Italia. Gli operai venuti costruiscono lungo la Valle del Lotru cateratte, laghi e sistemano il Lotru per il trasporto del legno. Il materiale tagliato era trasportato sulle cateratte per galleggiamento, senza una grande spesa. Gli operai fatti venire erano giovani, non sposati, tra loro possiamo ricordare: **Giovanni Battista Dandrea** (direttore) di Torino, **Angelo Maschio** di Udine, **Orfeo Ricobon** di Pontebba, i fratelli **Giovanni, Luca, Ottaviano Buttolo** di Belluno, **Nello Fontanella** di Udine, i fratelli **Butzz: Carli, Ioni, Vica** di Piatratagliata, **Giovanni Maieron** di Bassano, i fratelli **Antonio** e **Luca Olivotto**.

All'inizio del 1900 si pongono le basi della **Società Feltrinelli** tutta con capitale italiano, la quale funziona a Tâlmaciu presso Sibiu. I boschi da sfruttare di questa Società confinavano con i boschi dei soci di Giovanni Stagno. **La Società Stagno** ha conosciuto un rapido sviluppo e fornisce ai mercati stranieri grande quantità di materiale legnoso.

Nell'1918 la fabbrica viene presa dai Tedeschi e dopo un anno viene distrutta da un incendio. Per fare le basi di un'altra società, si uniscono tutte le fabbriche rimaste di Brezoi e formano una potente società con capitale misto italo-romeno, chiamata **Carpatina**. Nel 1924, la nuova **Società Carpatina** costruisce per i

La Società Carpatina

bambini dei lavoratori stranieri e romeni una scuola elementare, nelle vicinanze della fabbrica.

Nel 1920 sempre a spesa della società si costruisce un Casino dove hanno luogo spettacoli, balli e diverse riunioni dei capi della società.

Nel 1936, a totale spesa, della Società Carpatina viene costruita la Chiesa romano-cattolica dedicata a Sant'Antonio di Padova, che esiste anche ai giorni nostri. La Comunità straniera si incontra tutte le domeniche in chiesa e dopo la messa si organizza un'attività di svago sotto la guida del sacerdote.

Tra gli anni 1930-1940 la **Carpatina** continua ad ingrandire la fabbrica e costruisce delle sezioni annesse per pavimenti di legno, cassette, mobili per la casa, essiccatoi e una sezione di pressione di rami di abete per fare l'olio minerale. Nel 1938 il pacchetto di controllo delle

azioni non è più controllato dalla Carpatina ed è venduto alla famiglia del barone Groedel di Budapest.

Attualmente la fabbrica lavora sotto il valore di un tempo, aspettando possibili imprenditori.

Per tutto il tempo i lavoratori stranieri hanno vissuto in buon accordo con gli abitanti romeni di Brezoi. Essi hanno partecipato effettivamente allo sviluppo economico, sociale e spirituale della località.

Nel tempo libero gli italiani si occupavano di l'apicoltura, pesca e caccia. Come grande apicoltore del tempo possiamo ricordare Ugo Meghea. Gli italiani sono stati i primi a pescare le trote nel Lotru con l'esca artificiale. Tra essi ricordiamo Nello Fontanella, Luigi Onisiu e Marco Foglietta. Esperti cacciatori furono Giovanni Battista Dandrea, Angelo Maschio e Marco Klein. Nella zona esistono molte testimonianze che portano nome italiano: laghi, rifugi, fontane e sentieri.

Di queste famiglie sono rimasti dei discendenti di secondo, terzo e quarto grado, pochi di essi parlano ancora la lingua italiana. Alcuni di essi, in questi ultimi anni, sono venuti a contatto con gli italiani d'Italia. Altri hanno perso da molto tempo ogni legame con essi a causa degli indirizzi cambiati da ambedue le parti.

Questi sono solo alcuni i miei pensieri ed idee sulla Comunità italiana di Brezoi di nuovo costituita dopo 1990.

Marilena Buttolo

Il Casino di Brezoi

(a sinistra).

La Scuola di Brezoi

(a destra)

Premii e subvenzioni per traduzioni

Cu scopul de a promova cartea italiană în lume, Ministerul Afacerilor Externe al Italiei acordă premii și subvenții pentru traducerea operelor literare și științifice sau pentru dublarea și subtitrarea filmelor de lung sau scurtmetraj și serialelor de televiziune destinate mijloacelor de comunicare în masă.

Mai multe informații legate de finalitatea proiectului, precum și regulamentul de participare pot fi găsite pe site-ul **Ministerului italian al Afacerilor Externe / Il Ministero degli Affari Esteri**:

- **Premii și subvenții** pentru traducerea operelor literare și științifice italiene;
- **Regulamentul** privind acordarea premiilor și subvențiilor pentru promovarea cărții italiene

și pentru traducerea operelor literare și științifice, precum și pentru producerea, dublarea și subtitrarea filmelor de lung și scurtmetraj și a serialelor de televiziune destinate mijloacelor de comunicare în masă;

- **Criterii generale** pentru atribuirea premiilor și subvențiilor pentru traducerea operelor literare și științifice italiene;
- **Instrucțiuni** pentru formularea cererii de premii și subvenții.

Cererile pentru acordarea de premii și subvenții vor fi trimise pe adresa Institutului Italian de Cultură „Vito Grasso“ din București, în fiecare an, până pe 31 martie și respectiv, 30 septembrie.

Al via la II edizione dedicata agli Italiani nel mondo

Premio Laurentum per la poesia

Il 31 luglio prossimo è il termine ultimo per partecipare alla seconda edizione del Premio Laurentum per la poesia dedicato agli Italiani nel mondo.

L'iniziativa del Centro culturale **Laurentum**, promossa con il patrocinio del Mae, si rivolge agli italiani residenti all'estero e agli oriundi, che possono concorrere con poesie in lingua italiana e/o in vernacolo (con riferimento ai dialetti italiani), e si propone, in coerenza e sinergia con le linee guida strategiche della politica di programmazione culturale del Mae, di diffondere e promuovere, presso i nostri connazionali nel mondo, la lingua e la cultura italiane. La partecipazione è gratuita ed è

possibile iscriversi online, compilando un semplice form con i propri dati e allegando le proprie poesie (massimo tre opere per ogni autore). In alternativa gli autori possono inviare le proprie poesie tramite posta all'indirizzo: Centro Culturale Laurentum - Casella Postale n°189 - 00128 Roma Spinaceto, Italia La poesia vincitrice sarà selezionata da una prestigiosa giuria presieduta dal Sottosegretario alla Presidenza del Consiglio, Gianni Letta. Il vincitore riceverà come premio un'opera d'arte, appositamente realizzata dall'artista Angelo Bucarelli, e sarà ospite del Centro Culturale Laurentum a Roma per la serata di premiazione il 30 novembre 2010.

Interviu cu colonel (r) Viorel Domenico

Am rezistat

INTERVIU

Numele vă trădează originea italiană, domnule colonel. Sau poate că nu este italiană... de fapt, ce știți despre... strămoșii dumneavoastră?

– Prin 1870, când sub Carol I a început acel proiect, efectiv fabulos, de modernizare a României, între altele, pe lângă docurile din portul Constanța, podul de la Cernavodă, edificiile din București și așa mai departe, s-a construit și calea ferată Câmpina - Predeal, pentru care a fost nevoie de angajarea unor specialiști, ingineri și antreprenori, meseriași calificați, destul de puțini în România acelor ani... Prin urmare, aceștia au fost aduși din străinătate, din Franța, Germania și, îndeosebi, din Italia. Atunci a venit și străbunicul meu, **Carol Domenico Delnegro**, care a lucrat la construirea podurilor de pe Valea Prahovei, între Câmpina și Predeal. Pentru faptul acesta, conform contractului, a fost împrumutat în zona în care activase, în speță la Breaza. Am actul de împrumutăminte semnat de regele Carol I.

Aici se va căsători cu o brezeancă și, la scurtă vreme, se va naște bunicul meu, Ion, mai târziu ajuns soldat în Regimentul 7 Prahova și căzut pe front, la Căineni, în Primul Război Mondial, când tata avea doi ani.

Ca fapt divers, numele de familie era Delnegro - Domenico

fiind prenume în Italia! -, dar când s-au făcut actele de identitate, cum s-au petrecut lucrurile nu o dată prin primăriile noastre, bunicul a fost înregistrat cu prenumele tatălui său și așa a rămas. Practic, trebuia să mă cheme Delnegro...

– Mai știți ceva despre rudele din Italia?

– M-am interesat când a fost Festivalul Filmului Militar la București, acum mai bine de zece ani, la un general italian, și a zis că numele Delnegro este specific nordului Italiei, zona Veneției, recunoscută pentru meșterii pietrari de acolo. Dar, cum sunt la a patra generație, cine să mai știe ce și cum pe acolo?...

– Sunteți unul dintre cercetătorii recunoscuți în domeniul cinematografeii militare și al evenimentelor din decembrie 1989. Ce vă motivează în urmărirea, cu consecvență, a acestor piste?

– Spiritul polemic... Și poate faptul că am găsit, mai ales în domeniul cinematografeii militare, teren de manevră. De exemplu, în '81, când am ajuns la Studioul Cinematografic al Armatei, toți membrii colectivului spuneau că studioul a fost înființat în 1972; se pregăteau să sărbătorească primul deceniu... Or, având posibilitatea să intru în arhive, am demonstrat că filmul românesc, în ansamblu, nu doar cel militar, este făcut pe structura militară.

Operatorul Paul Menu, autorul primelor filmări din România, realizate în intervalul 10 mai - 20 iunie 1897, chiar dacă făcuse filme pentru civili, din șapte câte realizase, patru erau pe subiect militar. La fel și **Războiul de Independență**, al lui Grigore Brezeanu, din 1912, deși era o comandă din afara sistemului militar, era opera armatei, mii de soldați au fost mobilizați ca figuranți în acel film. În 1916 la fel, în armata noastră se înființează unul din primele studiouri de cinema din Europa; mai aveau francezii, belgienii și nemții. Și ei spuneau că în 1972! Am luat toată presa militară, începând din 1895, și am demonstrat ceea ce era de demonstrat, de altfel.

Așa am ajuns ca două din cele patru cărți ale mele de istorie a filmului, **Scutul de celuloid și Istoria secretă...**, să fie, practic, citate în orice carte de specialitate de după apariția lor. Călin Căliman, Manuela Cernat și toți ceilalți istorici de film nu le pot ignora. Și nu întâmplător, cea mai importantă dintre aceste cărți se numește **Istoria filmului românesc**, pentru că se axează pe evenimentele efectiv oculte din anii '40 - '50, pe perioada de balans de la burghezie la comunism, pe cât de necercetată, pe atât de dramatică, dar în fapt cea mai importantă din istoria modernă, inclusiv a României, nu numai a filmului românesc. Asupra căreia cercetătorii abia acum au început să se aplece mai serios. Dar strict referitor la filmul militar, nu cred că va

prin cultură

mai avea cineva puterea și entuziasmul ca să stea în arhivele militare atâta timp...

– Cât anume?

– Am început cercetarea istoriei filmului în '82 și cartea a fost terminată în 1995. Pentru aceasta am renunțat la literatură, cu părere de rău...

– Apropo de istoria această atât de secretă odată, de frământările și de toate dramele din ultimul secol, ce impresie v-ați făcut, are România vreo șansă mai bună, ca țară, ca nație, ca popor, într-o Europă tot mai unită, în realitate tot mai exclusivistă?

– Intrând în domeniul spiritualității, al culturii, eu cred într-o Românie eternă, și asta pentru simplul motiv că noi nu

am rezistat prin victoriile câștigate pe câmpul de luptă, ci prin cultură. Nu prin vitejie, deși nu o neg, ci prin spirit am rezistat. Prin spirit și prin încăpățănare.

– În final, domnule colonel, puteți să-mi spuneți care este principiul dumneavoastră de viață?

– Tot ceea ce faci, să faci ca și cum ar fi ultimul lucru de pe pământ. Adică nu să lași ceva neapărat, dar dacă lași, să fie ceva demn de pomenire, memorabil și util, de care urmașii să fie mândri. În ce mă privește, orice carte pe care am scris-o, am zis că e ultima... Și asta m-a obligat să mă documentez serios, dar mi-a dat și forța ca să o duc până la capăt.

Sursa: Observatorul militar

Viorel Domenico, cunoscut cercetător în domeniul cinematografului românesc, ofițer de artilerie antiaeriană și rachete, promoția 1968, născut la Breaza (Prahova), la 20 martie 1947. A fost redactor-șef al revistei *Viața armatei* (1997-2000), redactor-șef al *Jurnalului de Breaza* (2005). Cetățean de onoare al orașului Breaza (2003). Autor a paisprezece cărți de beletristică, de istorie a filmului românesc și de istorie contemporană – *Mersul pe jos*

(1981, debut, proză scurtă, prefațat de Al. Piru), *Ora eternă* (1985, proză scurtă), *Scutul de celuloid* (1992), *Istoria secretă a filmului românesc* (Premiul Uniunii Cineaștilor, 1996), *Claymoor* (2003) -, ca și al unor cărți de literatură-document – *După execuție a nins* (1992) și *Ceaușescu la Târgoviște. 22-25 decembrie 1989* (1999) -, cotate ca bestseller-uri și incluse în bibliografiile obligatorii ale mediilor universitare. Între 2005-2010, șef de

departament editare și directorul Editurii Institutului Revoluției Române, redactor-șef al publicației *Caietele revoluției române*.

Ultimul italian

De curând, câțiva reprezentanți ai Asociației Italianilor din România – RO.AS.IT. – au avut plăcerea și bucuria de a da curs invitației Comunității italienilor din Petroșani, de a participa la o serie de evenimente organizate de autoritățile locale în colaborare cu etnicii italieni din zonă.

Întâlnirea cu reprezentanții comunității italienilor din Petroșani a debutat sub cele mai bune auspicii. Deși era de abia luna mai, aveam parte de o splendidă zi de vară, cu un cer nepus de limpede și de un

albastru incredibil pentru orașul Petroșani (așa cum îl construise imaginația noastră malversată de imaginile TV), cu o vegetație strălucitoare, dar de un verde crud ce ne amintea că, totuși, nu sosise încă vara. Trei minunate doamne – Bela, Ritta și Orlanda – descendente ale italienilor sosiți în zonă pe la anul 1870 – ne-au povestit cu plăcere crâmpoie din istoriile familiilor lor.

După ce în prima zi a sosirii noastre la Petroșani am răspuns invitației gazdelor de a participa la unele acțiuni de caritate, în cea de a doua zi, Orlanda Solari ne-a propus să mergem la Merișor, un sat aparținător comunei Bănița, aflat la 17 km. de Petroșani, unde locuia tatăl ei, **Arturo Solari** (n. 1924), eroul reportajului nostru. Am primit cu bucurie propunerea, și iată-ne în satul cu pricina, așezat într-o zonă colinară, mai molcomă decât cea a Văii Jiului, sat unde, așa cum sugerează și numele, merii sunt la ei acasă. Casele îi sunt aliniate, îngrijite și înconjurate de grădini mai mici sau mai mari. Cuvintele cheie ale italienilor stabiliți odinioară aici, erau: ordine și hărnicie. Și deși italieni, cu excepția unuia singur, nu mai sunt de mult prin aceste locuri, s-au împrăștiat prin toată țara sau au fost obligați să se repatrieze, obiceiurile lor bune au rezistat în timp. Și acum, peste tot, se vede hărnicia oamenilor locului.

Dl. Arturo Solari, ultimul italian care mai locuiește în Merișor, ne-a întâmpinat în pragul casei, cu privirea vioaie și ochii la fel de albaștri ca cerul de deasupra sa, albaștrii ca ai tuturor friulanilor din care se trage. Bunicul său, Giovanni Battista Solari venise din Prato Carnico, Udine, pe la 1870 și se stabilise în Hațeg, întrucât se

angajase ca muncitor la Tunelul Bănița, în construcție la acea vreme, unde lucrau și alți italieni, dintre care Arturo și-i mai aminteste pe De Martina, pe Giorgio, Gligor și Iosif Pagani și pe Victor Martini. Alături de aceștia, G.B. Solari a lucrat și la alte tunele din zona Lainici, pe defileul Jiului.

Basilio Solari, fiu al lui Giovanni Battista și tată al lui Arturo, deși născut la Petroșani în 1887, avea, ca și tatăl său, pașaport italian, în care figura ca domiciliat în Prato Carnico, Udine, cu următoarele semnalmente: „*barba rasa, baffi corti*” (barba rasă, mustați scurte).

Basilio deținea un atelier de fierăstraie pe care le vindea forestierilor, după cum atestă și *Anuarul României pe anul 1927 – adrese, comune, firme* – (editat de Fundația „Cultura Națională”), care, la pagina 324, înregistrează pentru satul Merișor: „Birturi: Iacob Martina; Ferăstraie: Basilio Solari”. Spirit întreprinzător (avea 7 copii de crescut), Basilio mai deținea în Merișor o moară, o presă de făcut ulei din semințe de dovleac, un joagăr și un darac de lână. Aceasta demonstrează ce salt uriaș au făcut italienii, transformându-se, într-o singură generație, din simpli constructori la căile ferate în proprietari ai unor firme prospere. La rândul lui, Arturo Solari a moștenit de la tatăl său atelierul de dărăcit lână, în care a lucrat până la pensie. Deși puterile nu-l mai ajută să lucreze la darac, este foarte mândru de atelierul lui, pe care l-a transformat într-un fel de muzeu și-l îngrijește cu sfințenie, dat fiind că are expuse în el două piese rare, două mașini germane de dărăcit, datate 1924. O adevărată comoară. Mașinile sunt în perfectă stare de funcționare,

Atelierul lui Arturo (sus).
Detaliu mașina de dărăcit
fabricată la Sibiu (jos)

din Merișor

dar meseria nu i-a dus-o nimeni mai departe; cei doi copii ai soților Arturo și Maria Solari – Orlanda și Bruno – sunt ingineri și lucrează în alte localități, iar ucenici n-a mai găsit (declinul industriei lânii l-a marcat).

Lui Arturo Solari i-a plăcut întotdeauna să muncească. Deși munca la darac era istovitoare, și-a găsit timp să învețe și să practice și alte meserii. Are atestat în meseria de tâmplar datat 1946, dar a profesat-o numai pentru familia sa. Deși în vârstă, lucrează și acum în atelierul său de tâmplărie, cu unelte pe care le-ar invidia orice muzeu tehnic, și mai

are un hobby: albinăritul. Se simte împlinit și nu s-ar putea spune că se plictisește. Găsește tot timpul câte ceva de făcut.

Arturo mărturisește că s-a înțeles bine cu cei din satul Merișor. A avut relații de prietenie cu italienii stabiliți în localitate, iar cu momârlanii (populația autohtonă din zonă) relații de bună vecinătate și respect, dar prietenii cu ei nu a legat. Momârlanii se țin de tradițiile lor strămoșești și le spun veneticilor așezați în satul lor, *talieni* sau *barabe*.

Gabriela Tarabega

Maria și Arturo Solari

Despre momârlani și barabe

Potrivit Dicționarului limbii române de I.A. Candrea și Ghe. Adamescu, cuvântul momârlan însemna „om prost, fără carte, țaran, bădăran, țaran ce poartă țop, adică are părul împletit la spate”. Denumirea de momârlan este atribuită de locuitorii de pe Jii de Jos celor din părțile de sus ale Țării Hațegului, deci și celor de pe Jiul transilvan, de est și de vest, care se îndeletniceau cu ciobănitul, oieritul, precum și altor oameni de la munte.

Același dicționar explică porecla *barabă* ca fiind atribuită de momârlani coloniștilor aduși să muncească la deschiderea și exploatarea minelor de cărbune din Valea Jiului. La început, locuințele acestora erau construite din scânduri și se numeau barăci. Cu timpul, coloniștilor le-au fost construite case de cărămidă arsă, așezate în linie dreaptă, paralel cu străzile (ulițele) și denumite *bărăbare* sau *barabare*, ca în Banat.

Cuvânt de origine sârbă, *bărăbări*, însemna *a se înțelege, a se potrivi*.

Deoarece toți ocupanții noilor case se înțelegeau bine între ei, dar și cu autohtonii, între aceștia s-au dezvoltat, cu timpul, relații strănse. Momârlanii i-au considerat de la început pe coloniști o sursă de câștig, deoarece acestora le vindeau, în primul rând, produsele gospodăriilor lor, iar ceilalți le dăruceau lână și-i ajutau cu meșteșugurile cu care erau dăruți.

De aici se poate trage concluzia că muncitorii străini nu au fost primiți cu ostilitate, cum afirmă unii.

Alte teorii susțin că porecla de *barabe* li s-a tras italienilor de la faptul că mâncau *baraboi* (o legumă asemănătoare morcovului).

Oricare ar fi însă explicația, cert este că porecla, folosită și în zilele noastre, nu stârnește supărare.

Orlanda Solari

Este chiar ambasadorul?

Imagine din Ponte nelle Alpi

După cum ne-a obișnuit, de când și-a luat în primire postul de Ambasador al Italiei în România, Excelența Sa Mario Cospito este prezent peste tot în țară, acolo unde italienii săi fac lucruri de mare ispravă.

Așa s-a întâmplat și la Petroșani, unde, răspunzând invitației lansate de autoritățile locale și de comunitatea italienilor din Valea Jiului, dl ambasador a vizitat **Casa Pollicino**, construită de reprezentanți ai comunității locale din Ponte nelle Alpi, localitate italiană înfrățită cu municipiul Petroșani, și a promis că se va implica în susținerea și dezvoltarea acestui proiect social deosebit. Relațiile dintre România și Italia au în Valea Jiului o tradiție adânc înrădăcinată în timp. Este știut faptul că, încă din perioada interbelică, în Valea Jiului există o numeroasă comunitate italiană, organizată astăzi în **Asociația belunesilor Jiu-Piave**, condusă de dna Bela Mârza (n. Olivier).

După 1990, pornind de la această asociație, și grație înfrățirii dintre cele două localități, comunitățile locale din Petroșani și Ponte nelle Alpi au dezvoltat intense relații de parteneriat. Dincolo de schimburile de experiență dintre cetățenii celor două comunități, relațiile de parteneriat s-au materializat și în alte forme de colaborare, una dintre acestea constând în derularea proiectului social **Casa Pollicino**, un

centru de zi pentru copiii cu dizabilități creat cu scopul de a ajuta familiile care au în componență astfel de copii. În medie, anual, 60 de copii cu dizabilități beneficiază de activități de îngrijire, recreere și socializare, fiind asistați de 13 specialiști în domeniu. Copiii au între 4 și 18 ani și sunt în majoritate diagnosticați cu Sindromul Down. Vizitând, alături de ceilalți oaspeți de la RO.AS.IT, **Casa Pollicino**, dl Deputat Mircea Grosaru a exclamat: „Surâsul acestor copii ne umple de fericire. Sunt convins că exemplul orașului Petroșani va fi urmat și de alte municipalități.”

De curând, consilierii Primăriei locale au aprobat atribuirea unui nou teren Centrului, necesar pentru extinderea spațiului existent. De îndată ce au aflat vestea cea bună, italienii din Ponte nelle Alpi și cei din Petroșani s-au pus pe treabă și au început campania de strângere a fondurilor pentru demararea etapei a doua a proiectului **Pollicino**. Astfel, toți cei interesați în sprijinirea acestui proiect de suflet au fost invitați la un spectacol caritabil susținut la Petroșani de formația artistică din Ponte nelle Alpi – **BBB. Desinvolto gruppetto**, și care a inclus și tineri voluntari din orașul gazdă.

La spectacol au asistat E.S. Mario Cospito, distinșii oaspeți care l-au însoțit: dl deputat Mircea Grosaru, reprezentantul comunității italienilor din România în Parlamentul țării, dl Alberto Dal Degan, prim-secretar al Ambasadei Italiei la București, dl Claudiu Cornea, viceprimar al municipiului Petroșani, precum și consilieri locali, funcționari de la Primăria Petroșani, numeroși oameni de afaceri, personalități ale vieții publice sau simpli cetățeni, dornici să sprijine acest proiect.

La apariția E.S. Mario Cospito la spectacol, rumoare, voci din sală se întrebau: „Cum, este chiar ambasadorul?” Nu cu neîncredere, ci cu mirare că orașul lor este onorat de o asemenea importantă prezență.

G.T.

Bianca Edde Marinescu născută Revel a văzut lumina zilei la București, în anul 1931, ca fiică a Giuseppinei Viretti și a lui Adriano Revel. Își amintește cu nostalgie de strămoși și ne povestește, pe scurt, istoria familiei sale.

Bunicul, **Adriano Settimo Revel**, era originar din Pinerolo, Piemont. Se numea Settimo, deoarece era cel de-al șaptelea dintre cei 10 copii ai familiei Revel, din care 8 au fost fete. Imediat după ce și-a încheiat serviciul militar la Vânătorii de munte, foarte tânăr fiind, a fost chemat în Moldova, de către Prințul Calimachi (sec. al 19-lea). Om de încredere, a devenit supraveghetorul pădurilor Prințului, pe lângă moșia Pomârla din zona Dorohoi. Acolo avea să-și întâlnească viitoarea soție, pe franțuzoaica **Josephine Le Fur**. Orfană, crescută în Franța la mănăstire, Josephine lucra ca lenjereasă pentru o prințesă, la Paris. Aceasta a recomandat-o Prințesei Calimachi, care a adus-o la moșia Pomârla ca lenjereasă pentru copiii săi.

Italian din apropierea graniței cu Franța, pădurarul Adriano Settimo era singurul care cunoștea limba franceză, astfel încât cei doi tineri s-au apropiat și s-au căsătorit. Au avut 6 copii, dintre care a supraviețuit doar unul, Adriano.

Adriano Revel a învățat la Școala italiană întemeiată de Luigi Cazzavillan (fondatorul ziarului *Universul*). Apoi a studiat și el în Italia, la Torino. Acolo avea să-și întâlnească viitoarea soție, pe **Giuseppinna Viretti**.

Giuseppinna locuia în America de Sud, împreună cu mama ei Maria (femeie de serviciu la o altă familie italiană din Torino, stabilită acolo). Venită în vizită în Italia la surori, Giuseppinna l-a cunoscut pe Adriano Revel cu care s-a măritat și a plecat după el în România. Adriano Revel și Giuseppinna Viretti au avut un singur copil, o fiică, pe **Bianca Edde**. Giuseppinei, însă, clima din România nu i-a priit și s-a îmbolnăvit grav de plămâni. Medicul i-a spus că

aici nu avea șanse de viață, astfel încât în 1935, pe când Bianca Edde avea doar 4 ani, Giuseppinna s-a reîntors în Italia și, apoi, în America de Sud, lăsându-și fiica în România, alături de tată. Bianca Edde avea să-și revadă mama abia după 52 de ani, în 1987, la Torino unde Giuseppinna, bătrână și oarbă, se stabilise. Adriano Revel a lucrat ca funcționar la Institutul Italian din str. Povernei (în clădirea care a aparținut Statului Italian, colț cu Calea Victoriei, lângă Biserica Sf. Vasile), apoi la Consulatul Italiei, iar în regimul comunist, după plecarea italienilor, a rămas în România și a continuat să lucreze la Ambasada Italiei de pe str. N. Iorga.

Bianca Edde Revel a avut de la naștere cetățenie italiană. Până la 4 ani mergea iernile, împreună cu mama, în Italia, unde era înregistrată și în sistemul medical (și-a făcut vaccinurile copilăriei la Torino).

A învățat 11 ani la Școala Italiană (până la desființarea școlii), apoi la Liceul Comercial. În 1950, dorind să se căsătorească cu Iulian Marinescu – cetățean român, actor de teatru – a fost obligată să renunțe la cetățenia italiană. Avea să redevină cetățean italian abia după 1989.

Bianca Edde Revel căsătorită Marinescu are un fiu, Liviu Marinescu (inginer constructor) și două nepoate – Monica și Corina – dintre care Corina este arhitect (tot o profesie specifică italienilor). Primește informări de la Primăria din Torino și este invitată să participe la vot, când sunt alegeri regionale.

Legea privind concordatul preventiv și mandatul ad-hoc

Mircea Grosaru
Doctor în drept economic și comercial, membru al Comisiei juridice de disciplină și imunități a Camerei Deputaților

Art. 15

(1) Cererile formulate în temeiul prezentei legi se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere, părțile fiind citate în termen de 48 de ore de la primirea cererii;

(2) Părțile cu sediul în străinătate sunt citate prin mijloace rapide de comunicare, la sediu sau, după caz, la domiciliul ori reședința cunoscute ale acestora; în lipsă, citarea se face prin afișare la ușa instanței;

(3) Hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în aplicarea prezentei legi sunt definitive și executorii;

(4) Hotărârile judecătorului-sindic pot fi atacate de părți cu recurs, în termen de 10 zile, care se calculează de la comunicare, pentru absenți, și de la pronunțare, pentru cei prezenți;

(5) Recursul nu este suspensiv de executare.

Art. 16

Atribuțiile conciliatorului sunt următoarele:

a) întocmește tabloul creditorilor, care include și creditorii contestați sau ale căror creanțe sunt în litigiu, și tabloul creditorilor concordatari;

b) elaborează, împreună cu debitorul, oferta de concordat, cu elementele componente ale acesteia, respectiv, proiectul de concordat și planul de redresare;

c) face demersuri pentru soluționarea pe cale amiabilă a oricărei dispute între debitor și creditor, ori între creditorii;

d) solicită judecătorului-sindic constatarea și/sau, după caz, omologarea concordatului preventiv;

e) supraveghează îndeplinirea obligațiilor asumate de către debitor prin concordatul preventiv;

f) informează, de urgență, adunarea creditorilor asupra neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare de către debitor a obligațiilor sale;

g) întocmește și transmite adunării creditorilor rapoarte lunare sau trimestriale, asupra activității sale și a debitorului; raportul conciliatorului va conține și opinia acestuia privind existența sau, după caz, inexistența unor motive de rezoluțiune a concordatului preventiv;

h) convoacă adunarea creditorilor;

i) cere instanței închiderea procedurii concordatului preventiv;

j) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de prezenta lege, instituite prin concordatul preventiv ori stabilite de judecătorul-sindic.

Art. 17

(1) Onorariul definitiv al conciliatorului se propune prin proiectul de concordat și se stabilește prin concordatul preventiv; acesta va fi suportat din averea debitorului.

(2) Onorariul conciliatorului va consta, în funcție de natura obligațiilor acestuia, într-o sumă fixă, o remunerație lunară sau un onorariu de succes; la stabilirea cuantumului onorariului se va avea în vedere natura activității desfășurate de către debitor, precum și complexitatea planului de redresare.

Art. 18

(1) Adunarea creditorilor concordatari are următoarele atribuții:

a) aprobă rapoartele conciliatorului privitoare la activitatea debitorului și la îndeplinirea obligațiilor asumate prin concordat;

b) desemnează, cu acordul debitorului, un nou conciliator, dacă este cazul;

c) modifică, dacă este cazul, onorariul conciliatorului, cu acordul debitorului;

d) în cazul prevăzut la lit. b), stabilește, cu acordul debitorului, onorariul noului conciliator;

e) desemnează reprezentantul creditorilor;

f) este titularul acțiunii în rezoluțiune a concordatului preventiv, pe care o exercită prin reprezentantul creditorilor.

(2) În cursul derulării procedurii, adunarea creditorilor poate fi convocată de conciliator, din oficiu sau la cererea creditorilor reprezentând 10% din valoarea totală a creanțelor concordatate.

(3) Adunarea creditorilor concordatari adoptă hotărâri cu majoritatea, ca valoare, a creanțelor concordatate.

Art. 19

(1) Votul creditorilor poate fi exercitat și prin corespondență;

(2) Ședința adunării creditorilor concordatari va fi organizată și prezidată de conciliator;

(3) La adunările creditorilor concordatari va fi invitat și debitorul.

Secțiunea a 3-a

Deschiderea procedurii și oferta de concordat preventiv

Art. 20

(1) Orice debitor, cu excepția celor prevăzuți la art. 13 lit. a) - c), poate introduce la tribunalul competent o cerere de deschidere a procedurii de concordat preventiv. Prin cererea sa, debitorul propune un conciliator provizoriu, dintre practicienii în insolvență, autorizați conform legii;

(2) Judecătorul-sindic numește conciliatorul provizoriu prin încheiere irevocabilă;

(3) În termen de 30 de zile de la numirea sa, conciliatorul elaborează, împreună cu debitorul, lista creditorilor și oferta de concordat;

(4) Oferta de concordat preventiv se notifică de către conciliatorul provizoriu creditorilor prin mijloace rapide de comunicare, ce asigură posibilitatea verificării recepției ofertei de concordat;

(5) Oferta de concordat va fi depusă în dosarul deschis potrivit alin.(1) și, pentru opozabilitate față de terți, se depune la grefa tribunalului, unde va fi înregistrată într-un registru special. Despre depunerea și notificarea acesteia se face mențiune în registrul comerțului în care este înregistrat debitorul;

(6) Oferta de concordat preventiv va cuprinde și proiectul de concordat preventiv, la care se vor anexa declarația debitorului privind starea de dificultate financiară în care se află, precum și lista creditorilor cunoscuți, inclusiv cei ale căror creanțe sunt contestate integral sau parțial, cu precizarea cuantumului și a garanțiilor acceptate de debitor.

Art. 21

(1) Proiectul de concordat preventiv trebuie să prezinte, în mod detaliat:

• a) situația analitică a activului și pasivului debitorului, certificată de un expert contabil sau, după caz, auditată de un auditor, autorizat potrivit legii;

• b) cauzele stării de dificultate financiară și măsurile luate de debitor pentru depășirea acesteia până la depunerea ofertei de concordat preventiv;

• c) proiecția evoluției financiar-contabile pe următoarele șase luni.

(2) Proiectul de concordat preventiv trebuie să includă un plan de redresare care prevede cel puțin următoarele măsuri:

a) reorganizarea activității debitorului, prin măsuri precum: restructurarea conducerii debitorului, modificarea structurii funcționale, reducerea personalului sau orice alte măsuri considerate a fi necesare.

b) modalitățile prin care debitorul înțelege să depășească starea de dificultate financiară, precum: majorarea capitalului social, împrumut bancar, obligațional sau de altă natură, înființarea sau desființarea unor sucursale sau puncte de lucru, vânzarea de active, constituirea de garanții;

c) procentul preconizat de satisfacere a creanțelor, care nu poate fi mai mic de 50%, urmare a implementării măsurilor de redresare propuse; în acest scop, debitorul poate propune măsuri precum: amânări sau reeșalonări la plata creanțelor contra sa, ștergerea în tot sau în parte a unor creanțe sau numai a dobânzilor ori a penalităților de întârziere, compensări, novații prin schimbare de debitor; pentru obligațiile fiscale de plată propunerile de amânări, ștergeri, eșalonări, reeșalonări și reduceri parțiale se pot face numai cu respectarea prevederilor legale în materia ajutorului de stat; în această situație este nevoie de acordul expres al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care trebuie exprimat în termen de 30 de zile. În caz contrar acordul se prezumă.

d) termenul limită pentru satisfacerea creanțelor stabilite prin concordat, nu poate depăși 18 luni de la data încheierii concordatului preventiv.

(3) Prin proiectul de concordat, supus aprobării creditorilor, debitorul propune, de asemenea, confirmarea conciliatorului provizoriu, precum și remunerația acestuia pentru perioada ulterioară datei încheierii concordatului.

Art. 22

(1) În condițiile art. 581 și următoarele din Codul de procedură civilă, debitorul poate cere judecătorului-sindic, în baza ofertei de concordat preventiv, suspendarea provizorie a urmăririlor silite;

(2) Cererea se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere, fără citarea părților;

(3) Suspendarea provizorie a urmăririlor silite individuale se menține până la publicarea concordatului preventiv aprobat sau, după caz, până la respingerea ofertei debitorului de către majoritatea creditorilor.

Secțiunea a 4-a

Încheierea, constatarea și omologarea concordatului preventiv

Art. 23

(1) În vederea exercitării votului creditorilor asupra proiectului de concordat preventiv, debitorul poate organiza una sau mai multe ședințe colective sau individuale de negociere cu creditorii, în prezența conciliatorului propus de debitor;

(2) Inițiativa negocierii poate aparține și unuia sau mai multor creditori, precum și acționarilor semnificativi sau asociaților debitorului;

(3) Perioada în care se desfășoară negocierile asupra proiectului de concordat preventiv nu poate depăși 30 de zile calendaristice.

Art. 24.

(1) Asupra ofertei de concordat preventiv, cu eventualele amendamente rezultate în urma negocierilor, creditorii votează, în principiu, prin corespondență.

(2) Votul creditorilor se trimite prin mijloace de comunicare rapidă pe adresa debitorului, în termen de maximum 30 zile calendaristice calculate de la data primirii ofertei de concordat preventiv. Votul favorabil necondiționat asupra concordatului are valoare de acceptare a concordatului. Orice condiționare a votului este considerată vot negativ.

(3) În cazuri excepționale, conciliatorul poate convoca o adunare a tuturor creditorilor.

(4) Dacă în termenul prevăzut la alin. (2) unul sau mai mulți creditori deținând 10 % din valoarea totală a creanțelor solicită convocarea adunării tuturor creditorilor, conciliatorul este obligat să o convoace în termen de maximum 5 zile de la data primirii cererii. Convocarea este transmisă creditorilor prin mijloace de comunicare rapidă, care permit confirmarea primirii.

(5) Concordatul preventiv se consideră aprobat de creditori dacă sunt întrunite voturile creditorilor ce reprezintă majoritatea de 2/3 din valoarea creanțelor acceptate și necontestate.

(6) La aprobarea concordatului, nu se ia în calcul în stabilirea majorității prevăzute de alin. (5) votul favorabil al:

a) creditorului care are cel puțin unul dintre acționari/asociați/asociați comanditari sau administratori rudă sau afin până la gradul IV cu acționari/asociați/asociați comanditari și/sau administratori ai debitorului

b) creditorului în cadrul căruia debitorul, și/sau unul din acționari/ asociați/asociați comanditari sau administratori ai acestuia ori rudele și afinii până la gradul IV ai acestora din urmă dețin calitatea de acționari/asociați/asociați comanditari și/sau administratori;

c) creditorului care sau ai cărui acționari/asociați/asociați comanditari sau administratori care au fost condamnați definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înșelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, infracțiuni de fals ori infracțiuni prevăzute în Legea nr. 21/1996, în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii prevăzută de prezenta lege;

d) creditorului care are înscrise fapte în cazierul fiscal, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 25

În cazul în care nu se întrunește majoritatea prevăzută la art. 24 alin.(5), debitorul are dreptul ca, după trecerea a minimum 30 de zile, să facă o nouă ofertă de concordat preventiv.

Curs pregătitor pentru profesorii care predau istoria minorităților naționale din România

În primăvara acestui an, Departamentul pentru Relații Interetnice (DRI) a organizat la București un curs pentru profesorii de istorie din toată țara, în vederea predării cursului opțional „Istoria minorităților naționale din România”.

„Istoria minorităților naționale din România”, lucrare editată și tipărită cu sprijinul financiar al DRI, se constituie în material auxiliar destinat atât profesorilor care predau istoria în liceele și școlile din țară, cât și elevilor, având drept scop familiarizarea acestora cu istoria și tradițiile comunităților de altă etnie care locuiesc pe teritoriul României. După cum se menționează pe site-ul Departamentului pentru Relații Interetnice, materialul dorește să contribuie la eliminarea unui deficit de cunoaștere a minorităților naționale din România, prin oferirea de informații despre istoria acestora, urmărind întărirea respectului pentru diversitate, în contextul realității complexe a societății de azi, reprezentată de coexistența diferitelor credințe și identități etnice. Conform Ordinului privind dezvoltarea problematicii diversității în curriculum național, emis în 2007 de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, există posibilitatea introducerii în cât mai multe școli din țară, începând cu anul școlar 2009 - 2010, a acestui material în calitate de curs opțional, destinat elevilor majoritari din România. Scopul cursului a fost acela de a veni în sprijinul cadrelor didactice care au predat experimental acest curs în anul școlar 2009 - 2010 și de a realiza un schimb de experiență pe tema modului în care poate fi utilizat la clasă materialul auxiliar tipărit anul trecut pentru această disciplină.

Recital al Ciprianei Smărăndescu la Roma

Clavecinista Cipriana Smărăndescu și violoncelistul italian Riccardo Martini au evoluat vineri, 30 aprilie, într-un spectacol de muzică și proiecții video, la Centrul Cultural „Artipelago” din Roma (conf. postului național de radio, citat de Romanian Global News). Publicul a putut audia creații semnate, între alții, de Geminiani, Vivaldi, Couperin și Rachmaninov. Cipriana Smărăndescu este licențiată în clavecin la Universitatea de Muzică din București, clasa prof. univ. dr. Ogneanca Lefterescu și în muzicologie, clasa prof. univ. dr. Grigore Constantinescu. A urmat cursuri de perfecționare la Conservatorul „Arrigo Pedrollo” din Vicenza și, de asemenea, la Salzburg și Florența. Artista a susținut numeroase concerte și recitaluri, atât în țară, cât și în străinătate și a fost distinsă cu diploma pentru *Cel mai valoros muzician al stagiunii 2002-2003*, de către Fundația Ondaquadra din Roma. Cipriana Smărăndescu face parte și din Ansamblul *Aliusmodum*, ansamblu care s-a născut în ideea de a da viață unui grup muzical constituit din cei mai valoroși muzicieni din Roma, care se dedică în primul rând repertoriului muzical baroc.

Tenor român, câștigător al concursului „Operalia”

Tânărul Ștefan Pop, în vârstă de numai 23 de ani, a câștigat duminică, 2 mai, marele premiu al concursului „Operalia”.

„Operalia”, înființată în 1993 de celebrul tenor spaniol Placido Domingo, la Paris, pentru a oferi o șansă tinerilor talentați, este deschis soliștilor lirici cu vârste cuprinse între 18 și 30 de ani și are loc în fiecare an, în alt oraș din lume.

Ediția din 2010 a fost organizată în premieră în Italia, cele anterioare fiind găzduite de Franța, Mexic, Spania, Japonia, Germania, America, Ungaria. Printre câștigătorii lui s-au numărat, de-a lungul timpului, bas-baritonul Erwin Schrott și soprana Maija Kovalevska. În acest an, concursul, o adevărată rampă de lansare, s-a desfășurat pe scena operi Scala din Milano, unde 40 de artiști au concurat pentru marele premiu.

„Le-am spus deja că, indiferent dacă vor câștiga sau vor pierde, se vor putea întoarce acasă să spună că au cântat pe scena Scalei din Milano”, a afirmat președintele juriului, Placido Domingo.

Ștefan Pop, student al Academiei de Muzică din Cluj, a debutat la Opera din Roma, în rolul lui Alfredo din *La Traviata*, iar în finala de la „Operalia” a interpretat aria lui Rodolfo din *Boema* de Puccini.

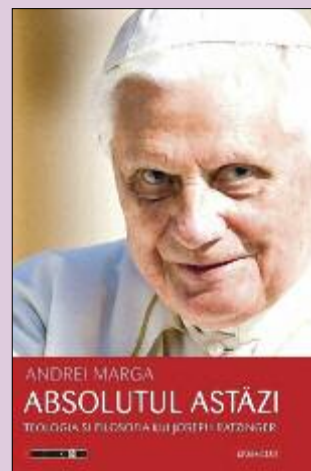
Potrivit Agerpres, alături de tenorul român a triumfat și soprana bulgară Sonya Iontcheva, de 28 de ani. Câștigătorii au primit câte 30.000 de dolari. „Este o experiență minunată. Întotdeauna mi-am dorit să cânt pe scena Scalei din Milano”, a declarat Ștefan Pop.

Monografia sul cardinale Joseph Ratzinger a Cluj-Napoca

Un'ampia monografia dedicata alla teologia e alla filosofia del cardinale Joseph Ratzinger, diventato Papa Benedetto XVI, è stata lanciata l'1 marzo a Cluj-Napoca (centro-ovest della Romania). L'autore del volume

“L'assoluto oggi. La teologia e la filosofia di Joseph Ratzinger”, il rettore dell'Università Babeș-Bolyai di Cluj, Andrei Marga, citato dall'agenzia Mediafax, ha spiegato che, attraverso questa monografia, ha cercato di sorprendere per il lettore

“l'organizzazione interiore del sistema di pensiero teologico e filosofico di Joseph Ratzinger, questa concezione essendo una delle migliori espressioni dei problemi della tarda modernità”.

Costumul tradițional românesc a defilat în Italia

Sâmbătă, 1 mai, a avut loc la Sediul Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei, prima ediție a „Zilelor Portului Popular Românesc“ de la Roma, la care au participat 8 parohii Ortodoxe Române din Roma și împrejurimi, a transmis Romanian Global News, citând un comunicat de presă emis de eparhia română.

Manifestarea a fost inaugurată de cuvântul de întâmpinare al PS Episcop Siluan, urmat de o prezentare generală a costumelor populare din toate zonele României, după care fiecare parohie și-a prezentat propriile costume. De la acest remarcabil eveniment nu au lipsit dansurile populare, nici cântecele și poeziile recitate de cei mici, dar și de cei mari.

Toți cei prezenți au avut cinstea de a li se fi înmănat de către Părintele Episcop diplome pentru cel mai frumos costum, cea mai frumoasă prezentare, pentru cel mai tânăr participant sau simple diplome de participare.

La sfârșitul zilei, cei peste 300 de participanți s-au bucurat de prezentarea unei galerii de fotografii: „Costumul popular românesc – Comunicarea prin imagine“, înfățișând costume populare din toate zonele țării.

Pe 2 mai, fiecare parohie din Episcopia Ortodoxă Română a Italiei a fost invitată să sarbătorească la nivel local „Zilele Portului Popular Românesc“.

Poeta Svetlana Cârstean - la Festivalul Internațional de Poezie de la Genova

După cum informează HotNews, poeta Svetlana Cârstean a fost desemnată să reprezinte România la ediția din acest an a Festivalului Internațional de Poezie de la Genova (10-20 iunie), cea mai importantă manifestare de gen a Italiei.

Scriitoare și jurnalistă, Svetlana Cârstean, născută la Botoșani în anul 1969, a obținut cu volumul de versuri *Floarea de menghină*, o serie de premii importante: *Premiul pentru poezie conferit de Radio România Cultural pentru anul 2008*, *Premiul pentru debut al revistei România literară*, *Premiul Național Mihai Eminescu pentru Poezie Opera Prima, 2008* și *Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru debut*.

La festival a fost prezentă și traducătoarea Ileana Maria Pop, care ca a transpus, în premieră în limba italiană, opt poeme din volumul *Floarea de menghină* al Svetlanei Cârstean (*Insomnia, Ora 6 Dimineața, Visul, Continuarea visului, Una, Două, Sunt femeie, Balada ghetelor de lac*) și trei poeme din volumul *Miau, spun pe lângă picioarele tale sau Marea roz*, volum în curs de publicare.

Participarea Svetlanei Cârstean și a Ilenei Maria Pop la Festivalul Internațional de la Genova beneficiază de susținerea financiară a Institutului Cultural Român.

Muzică italiană în interpretarea Corului Academic Radio

Joi, 3 iunie, *Corul Academic Radio*, dirijat de Dan Mihai Goia, a oferit publicului bucureștean, în sala Radiodifuziunii Române, un concert de muzică italiană și engleză, *a cappella*. Programul a cuprins lucrări de G. Pergolesi, G. Verdi, G. Rossini, L. Guastini, F. Fresi, Cl. Macchi, precum și de compozitori englezi. Corului Radio li s-au alăturat reputații soliști instrumentiști Carmen Săndulescu – pian și Simona Popovici – orgă. Concertul s-a bucurat de un succes deplin, atât datorită interpretării de excepție, cât și repertoriului ales. Creat în scopul susținerii repertoriului vocal-simfonic, *Corul Academic Radio* a parcurs drumul maturizării artistice, perfecționându-se și lărgindu-și permanenț preocupările, asimilând neîncetat noi partituri, ajungând să stăpânească astăzi un impresionant număr de lucrări: oratorii, cantate, madrigale, poeme, balade și numeroase miniaturi. Corul Academic al Radiodifuziunii Române a luat ființă în 1940, sub conducerea dirijorului și compozitorului Ioan Croitoru. De-a lungul istoriei formației, la pupitrul dirijoral s-au aflat Dumitru D. Botez, Gheorghe Danga, Dumitru D. Stancu, Constantin Petrovici, Emanuel Elenescu, Alexandru Șumski, Carol Litvin și Aurel Grigoraș. În stagiunile recente, Corul Academic Radio este pregătit și condus de dr. Dan Mihai Goia. Cu acest ansamblu coral, considerat drept etalon de către critica de specialitate, Dan Mihai Goia a participat la peste 200 de concerte vocal-simfonice și *a cappella*. Multe din prezențele sale dirijorale și înregistrările realizate pentru fonoteca Radio-ului au inclus creațiile compozitorilor români – de la repertoriul clasic la cel contemporan – dar și lucrări din creația corală universală.

Veneția și Transilvania în Settecento

În ziua de 9 iunie, Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică (IRCCU) de la Veneția în colaborare cu Muzeul „Casa di Carlo Goldoni” (casa în care s-a născut marele dramaturg venețian la 25 februarie 1707) au organizat colocviul cu tema *Viața în Settecento: între Veneția și Transilvania*. Colocviul și-a propus să prezinte, prin vocile a șapte specialiști români și italieni, pornind de la mărturiile artistice și culturale baroce, stilul de viață și spiritul din Settecento în cele două spații, Veneția și Transilvania – spații doar în aparență depărtate, precum și identificarea unei matrici culturale comune. Realitatea asemănărilor stilistice în arhitectură, sculptură și pictură reprezintă un posibil și fructuos punct de pornire pentru o colaborare științifică româno-italiană. Manifestarea face parte din seria evenimentelor care marchează 80 de ani de la întemeierea „Casei Române de la Veneția” – actualul Institut Român de Cultură și Cercetare Umanistică – de către Nicolae Iorga, care își propunea la 1930 ca obiectiv principal, găzduirea și îndrumarea de tineri bursieri români, cu precădere istorici și artiști plastici.

SEMENTUM V

